

Donation

Af Lars Ahn Pedersen

Det var den dejligste morgen.

Han havde i hvert fald svært ved at komme i tanker om, hvornår han sidst havde følt sig bedre tilpas. Alt var gået over forventning i går. Hun havde sagt ja med det samme og virket ægte overrasket, og han havde til sin egen forbløffelse fældet en tåre, da det gik op for ham, hvor lykkelig hun så ud.

Det skulle jeg have gjort for længe siden, tænkte han, inden de gik i gang med at ringe til familie og venner.

Resten af dagen var gået med at snakke og kigge hinanden dybt i øjnene, som om de ville sikre sig, at det virkelig var den anden, som sad overfor og ikke en illusion. Måske var det forklaringen på, at de følte behov for konstant at røre ved hinanden. Hvis de ikke holdt i hånden, lå hun i hans skød, mens han strejfede hendes hår, og med jævne mellemrum brød de uvilkårligt ud i latter, fordi de ikke kunne fatte, at de virkelig var parat til at gøre det, de havde talt om så længe. Efter middagen og rødvinen genså de deres yndlingsfilm, før de førte nærkontakten op på et nyt niveau inde i soveværelset.

Han følte sig stadig en smule øm, som han sad dér ved spisebordet og tjekkede de seneste lykønskninger på sin iPhone. Han kunne høre hende nynne ude i køkkenet, mens hun forberedte deres brunch. Han havde tilbudt at hjælpe, men hun havde beordret ham til at blive siddende og læse den tykke søndagsudgave af avisen, som stadig lå uåbnet foran ham.

Han kiggede ud af vinduet. Uden for skinnede forårssolen, fuglene sang - de kvidrede ikke, de *sang* - og bladene på træerne var begyndt at blive grønne. Det var i sandhed en dejlig morgen.

Så ringede det på døren.

#

Uden for stod en lille dreng. Han skød ham til ikke at være mere end ni-ti år gammel, men at gætte folks aldre havde aldrig været blandt hans styrker. Da han mødte hende første gang, havde han troet, at hun var tre-fire år yngre, end hun viste sig at være.

"Ja?" sagde han og spekulerede på, om han burde genkende drengen. Der boede flere børn på vejen, men han havde ærlig talt svært ved at skelne dem fra hinanden. Hun havde derimod ingen problemer med det og kunne også navnene på de fleste af dem.

"Hej, jeg er her på grund af indsamlingen," sagde drengen.

Hvilken indsamling? skulle han til at spørge, men tog sig i det. Han havde en svag erindring om, at der vist nok skulle være en eller anden landsindsamling i dag, eller var det først næste søndag? Der var efterhånden så mange af dem, at det ikke var til at holde styr på, lidt ligesom med ungerne på vejen. Han skammede sig over ikke at kunne huske det, fordi han altid lagde en ære i at give til den slags, hvis han var hjemme og ellers donerede via sms.

Så i stedet sagde han: "Nå ja. Et øjeblik, jeg skal lige se, hvad vi har af kontanter."

Han vendte sig om for at finde sin tegnebog, mens drengen stod ude på dørrintrinnet. Det slog ham, at det var underligt, at han ikke var i selskab med en voksen. Han troede faktisk ikke, at det var tilladt for børn at gå alene rundt og samle ind. Han fandt tegnebogen i sin jakke. Der var kun nogle småmønter i den. Han havde vanen tro glemt at hæve kontanter.

"Skat, har vi nogen kontanter?" sagde han højt.

"Hvad er det til?"

"Indsamlingen."

"Hvilken indsamling?"

"Den ... du ved ... den fra tv," sagde han og blev lidt irriteret over at skulle bruge tid på at forklare sig, mens drengen ventede. "Har vi kontanter eller ej?"

"Det tror jeg," sagde hun og kom ud i gangen.

Hun fik øje på drengen.

"Hej," sagde hun. "Hvem er du?"

OK, så det er ikke én af dem fra vejen.

"Jeg er her på grund af indsamlingen," sagde drengen.

"Hvem er det nu, der går til?" sagde hun, mens hun ledte efter sin pung i sin egen jakke.

"Det er lidt pinligt, men jeg kan simpelthen ikke huske det."

"Pengene går til Oversete Ofre," sagde drengen.

"Er det første gang, de samler ind?" spurgte han. "Jeg synes ikke, jeg har hørt om dem før." Det var først nu, han fik set nærmere på drengens indsamlingsbøsse. Der var et logo på, som godt kunne ligne to O'er, men det mindede egentlig mere om det fra Kræftens Bekæmpelse. En krakilsk advokat kunne sikkert få en sag ud af det.

"Det ved jeg ikke," sagde drengen. "Men jeg har et nummer, du kan ringe til, hvis..."

"Her var den," sagde hun og fandt pungen frem. Hun åbnede den. "Jo, jeg har kontanter."

Hun kiggede spørgende på ham. Han nikkede.

"Værsgo," sagde hun og kom sedlen ned i bøssen.

Drengen stirrede. "Wauw!" udbrød han. "Det var virkelig meget."

Hun smilede. "Det var så lidt."

Han gjorde hende selskab i døråbningen. "Det er det mindste, vi kan gøre."

"Okay, tak! I må have en fortsat god dag," sagde drengen.

"I lige måde," sagde han.

"Pas godt på dig selv," sagde hun.

Drengen gjorde mine til at gå, men stoppede så op.

"Undskyld?" sagde han. "Men jeg kunne vel ikke låne jeres toilet. Jeg kan snart ikke holde mig mere."

"Jo, selvfølgelig," sagde hun og gjorde plads til, at drengen kunne komme ind.

Han trådte hen over dørrinet.

"Det er lige herover," sagde hun og viste ham toilettet.

"Tak," sagde drengen. "Jeg skal nok skynde mig."

"Tag den tid, du skal bruge," sagde hun og lukkede hoveddøren efter ham.

Drengen småløb hen til toiletdøren og smuttede derind.

De så på hinanden. Han rystede på hovedet med et smil.

"Høflig ung mand," sagde han.

#

"Han skulle vist mere end bare tisse," sagde han ude i køkkenet.

"Hvad mener du?"

"Han har næsten været derude i ti minutter."

"Virkelig?" sagde hun med hovedet halvt inde i køleskabet.

"Noget i vejen?" Han undrede sig over hendes lidt fraværende svar. Normalt ville hun have sagt noget sarkastisk i retning af "Sig mig, tager du tid på ham?"

Hun sukkede. "Jeg glemte æggene, mens vi stod derude. De er blevet hårdkogte." De foretrak begge deres æg bløde og flydende.

"Så kog nogle nye. Vi kan bruge de andre til en æggemad senere."

"Vi har ikke flere," sagde hun. "Det var de sidste, så med mindre du har lyst til at tage ud og købe ..."

"Vi klarer os uden," sagde han og kyssede hende på kinden.

"Okay," sagde hun. "Bare sæt dig til bords. Jeg kommer med det sidste lige om lidt."

Han gik ind i stuen og fandt drengen siddende ved bordet.

"Blev du færdig?" spurgte han, for han var faktisk så paf, at han ikke vidste, hvad han ellers skulle sige.

"Jo tak, det lettede," sagde drengen.

"Det var godt," sagde han og vandede sig indvendigt, fordi han udmærket vidste, hvor dumt det lød.

Drengen smilede blot, men gjorde ikke mine til at ville rejse sig fra bordet.

Han rømmede sig. "Nå, men du skal vel videre ud på din rute," sagde han.

"Næ," sagde drengen.

Han troede først, han havde hørt forkert. "Hvad?"

Drengen sniffede. "Hvad er det, der dufter af? Bacon?"

"Hør, jeg..."

"Jeg har spist morgenmad, men jeg er faktisk blevet sulten igen. Det gør vel ikke noget, hvis jeg spiser med?"

Han kunne rent fysisk mærke, hvordan han tabte sin kæbe. Han blinkede i et desperat håb om, at det kunne få drengen til at forsvinde, men ungen sad der stadig.

"Så skal vi spi..."

Han vendte sig om og så hende stå fastfrosset i døråbningen med en kande friskpresset appelsinjuice i sin ene hånd og en tallerken med lufttørret skinke i den anden, mens hun forsøgte at aflæse situationen. Under andre omstændigheder ville han selv have kunnet se komikken i det, men lige nu følte han kun en langsomt opstigende, indre vrede.

"Øh ... hej," sagde hun til drengen.

"Hej."

"Blev du færdig?" spurgte hun, og hans tæer var godt på vej til at foretage en 90 graders vending nedad.

"Ja, ja."

"Aha ..." sagde hun og virkede som om, hun var løbet tør for ord.

Han forsøgte at komme hende til undsætning. "Han vil gerne spise med."

Hun stirrede vantro, først på ham og så på drengen og derefter på ham igen.

"Går du ikke lige med ud i køkkenet, skat? Vi mangler noget," sagde hun sødt.

#

"Har du inviteret ham?" spurgte hun.

Han prøvede at greje hendes tonefald. Hun lød ikke vred, snarere forundret.

Han rystede på hovedet. "Jeg ved ikke, hvad der foregår. Pludselig sad han dér bare. Så han har vel mest af alt inviteret sig selv."

Hun skævede ind i stuen, stadig holdende den lufttørrede skinke og kanden med juice.

"Hvad skal vi sige til ham?"

"At han skal gå? Han har vel en indsamlingsrute, han skal passe."

"Er det ikke for uhøfligt? Han ser da lidt sølle ud."

Nu var det hans tur til at kigge ind. Drengen sad stadig ved bordet og stirrede ud i luften

som en restaurantgæst, der venter på tjeneren. Han måtte indrømme, at drengen ikke hørte til blandt de mest velnærede, men omvendt så han heller ikke ud til at være ved at besvime af sult.

"Jeg synes, han ser sund og rask ud," sagde han. "Desuden gav vi ham blot lov til at låne toilettet. Der blev ikke sagt noget om, at han kunne spise med."

"Jo, men alligevel ..." sagde hun.

Han stønede. "Hvorfor har vi overhovedet denne diskussion? Ingen af os har bedt ham om at være her, så jeg kan ikke se noget problem i, at vi pænt beder ham om at gå igen. Det må han da kunne forstå. Ellers mangler der noget i hans opdragelse."

Han kunne se, at hun stadig tvivlede.

"Lad os vende situationen om," sagde han. "Der er da ingen af os, som nogensinde ville gå ind hos nogle vildtfremmede mennesker og forlange at få noget at spise. Du kan ikke påstå, at det er normal opførsel."

"Nej," sagde hun. "Selvfølgelig er det ikke det. Du har ret. Jeg fik bare medlidenhed med ham."

Han smilede. "Det er okay, skat. Du lod dit store hjerte løbe af med dig." Det var én af de ting, han i sin tid var faldet for ved hende.

"Jeg skal nok sige det til ham," sagde han og gik ind i stuen, mens hun fulgte lige efter. Han ventede på, at hun fik stillet juicen og skinken fra sig.

Han rømmede sig. "Hør," sagde han, "vi bliver altså nødt til at bede dig om at gå."

Drengen kiggede op på ham. "Hvorfor det?"

"Hvor...? Fordi man ikke bare kan gå ind hos folk, man ikke kender og forvente at blive opvartet. Vi gav dig lov til at låne vores toilet, men det var så også det. Det må du vel kunne forstå?"

"Egentlig ikke," sagde drengen. "I ser da ud til at have masser af mad."

"Okay, makker, så stopper festen." Han lænede sig ind over drengen og fornemmede, hvordan hun holdt vejret i baggrunden. "Hvis du ikke forstår det på den venlige måde, så lad os prøve det her: hvad hedder du, og hvor bor du henne? Så ringer jeg til dine forældre og får dem til at hente dig."

Drengen trak på skuldrene. "Hvis det er din plan, hvorfor skulle jeg så fortælle dig det?"

"Fint, så ringer jeg i stedet til politiet. De kan sikkert overtale dig bedre, end jeg kan."

"Og hvad har du tænkt dig at sige til dem?"

"At en dreng er trængt ind i vores hjem og ikke vil forlade det."

"I inviterede mig selv indenfor," påpegede drengen.

"Ja, men under falsk påskud. Er der overhovedet en landsindsamling i dag og eksisterer Overset Ofre i virkeligheden? Det er ulovligt at lave fiktive indsamlinger."

"Jeg ved ikke, hvad det er for en indsamling, du taler om."

"Men..." Han så sig om efter drengens indsamlingsbøsse, men kunne ikke få øje på den. "Vi gav dig penge," sagde han.

"Det kender jeg ikke noget til."

"Du har stjålet fra os!"

Drengen rynkede brynene. "Jeg ved stadig ikke, hvad du taler om. Men det kan umuligt være tyveri, hvis man selv giver pengene væk."

Han havde aldrig været tættere på at slå et barn og måtte finde uanede kræfter frem for at beherske sig. Han tog en dyb indånding og talte langsomt til tyve. Bagfra.

"For sidste gang," sagde han. "Du kan stadig nå at redde situationen. Bare giv os vores penge tilbage og forlad vores hjem. Så glemmer vi resten."

Drengen rystede på hovedet. "Jeg har ikke taget jeres penge. Tjek selv efter."

Han kiggede hen på hende.

"Øjeblik," sagde hun og gik ud i gangen. Han hørte hende rumstere derude og åbne først en dør, derefter en anden og til sidst hoveddøren. Derefter kom hun tilbage. Ud fra hendes forbløffede ansigtsudtryk vidste han allerede, hvad hun ville sige, inden hun åbnede munden.

"Alle sedlerne var der?" sagde han.

Hun nikkede.

"Hvad med bøssen?"

"Den kunne jeg ikke se nogen steder."

Han måbede og stirrede på drengen, som kiggede tilbage med uskyldig mine.

"Hvordan ...?"

"Maden bliver altså kold, at I ved det," sagde drengen.

Læs resten af novellen i *Vampyr* (Forlaget Kandor, 2013)

Dette værk er licenseret under en [Creative Commons Navngivelse-Ikke-kommerciel-Ingen bearbejdelser 2.5 Danmark Licens](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/dk/).